

tionerende opdagelser jo baseret på, at man ved at ændre en ganske lille bitte smule på et stof får ændret dets egenskaber endog særdeles væsentligt. Men jeg har også noteret mig, at såvel ministeren som Miljøstyrelsen har vist en afbalanceret holdning på dette område.

Det er for os i Det Konservative Folkeparti vigtigt, at alt, hvad der sker på dette område, er baseret på en større viden. Vi ser derfor gerne, at enhver form for metodeudvikling fremmes, og vi ønsker, at Miljøstyrelsen skal virke som en aktiv partner i en saglig debat. Vi finder, at det er rigtigt og vigtigt, at vi i denne tid først og fremmest får baseret det, vi gør, på en saglig debat, at vi ikke på nogen måde fremelsker en skræk for kemikalier, det, der ofte kaldes kemi-fobi.

Jeg synes i den forbindelse, at det kunne være værd at overveje de tanker, som man har gjort sig fra Industrirådets side om at nedsætte et toksikologiråd, som kunne være med til at oplyse befolkningen og foretage sagligt baserede vurderinger.

Det er naturligvis klart, at alt, hvad vi gør på dette område, skal tage hensyn til miljøet, og derfor er det også rigtigt, at forsigtighedsprincippet er med. På den anden side er det værd at bemærke, at forsigtighedsprincippet er mange ting, lige fra, at har stort set bare én pippe, ja, så skal alt forbydes omgående og med det samme, og så til, at når en række videnskabsmænd mener, at der er videnskabeligt bevis for noget, så skal der handles.

Jeg ser gerne, at vi får en international og klar definition på, hvad forsigtighedsprincippet indebærer, så vi stadig væk gør det ens i alle lande, men jeg ser også gerne, at man siger, at et forsigtighedsprincip i hvert fald dog er baseret på et minimum af videnskabelig saglighed.

Det gør jeg, fordi vi alle har lært, at der er nogle historiske konklusioner, vi kan drage, nemlig at der hele tiden stilles nye krav til de stoffer, vi omgiver os med. Vi ved, at ingen sender stoffer ud, som man mener er farlige. Alle er overbevist om, at stofferne er gode, men så viser det sig pludselig, at der er kommet noget, vi ikke vidste. Og det, der nu er det interessante, er, at tidsrummet mellem opdagelsen af en negativ effekt og muligheden for at udarbejde undersøgelsesmetoder er væsentligt.

Jeg mener, at vi bør gøre meget for at få dette tidsrum til at blive så kort som muligt, så vi rent faktisk hurtigt kan komme igennem med at få fundet ud af, om tingene er skadelige og i

bekræftende fald hvor meget, hvilke krav vi skal stille, og også om vi kan finde andre stoffer og erstatningsstoffer.

En anden meget vigtig historisk konklusion er jo også, at der ikke længere er nogen, der skråsikkert tør afvise en hypotese om, hvorvidt noget er farligt. Det synes jeg er væsentligt, og det er baggrunden for den måde, vi som politikere og i industrien agerer på i Danmark, i Europa og i Nordamerika, fordi vi ved, at det kan være alvorligt.

Derfor er det også vigtigt, at vi får prioriteret en forskningsindsats og en undersøgelsesindsats for så hurtigt som muligt såvel at få indkredset de farlige stoffer som at få mulighed for at finde erstatningsstoffer for dem, således at vi ikke alene får et bedre miljø, men også en bedre levestandard.

Jeg har med glæde læst Miljøstyrelsens oplæg »Status og perspektiver på kemikalieområdet«, som nu er sendt til høring, og jeg glæder mig også efterfølgende til at se såvel høringssvarene som ministerens reaktion. Jeg synes, dette debatoplæg er en nyttig gennemgang af området, og jeg synes også, det giver en forholdsvis afbalanceret redegørelse over den problemstilling, der er. Det giver mig håb om, at vi også fremover kan opretholde en saglig og rimelig udvikling.

Jeg håber således, at de reaktioner, ministeren til sin tid vil komme med på baggrund af oplægget og høringssvarene, for det første vil lægge op til, at der ageres internationalt, mindst på EU-plan, for det andet, at de baserer sig på videnskabelige metoder og vurderinger, for det tredje, at der bruges mere gulerod end pisk, dvs. hellere frivillige aftaler end skatter og afgifter, og for det fjerde, at man i dialog med forskere, videnskabsmænd og industri vurderer, hvad der er teknisk og praktisk muligt inden for en given tidsramme.

Vi skal naturligvis være ambitiøse og krævende på miljøets vegne, men vi skal hverken ødelægge dansk industri eller flytte produktionen til lande med mindre strenge miljøbestemmelser, for så har vi nemlig hverken gavnet os selv, vore efterkommere eller miljøet.

Jeg håber, at den liste over farlige stoffer, som Miljøstyrelsen har udarbejdet, kun anvendes således, som Miljøstyrelsen selv siger den er tænkt, nemlig til at lægge op til, at man laver aftaler med industrien og kommer med anbefalinger. Det er for mig utrolig vigtigt.